

РЕШЕНИЕ

№ 6031

гр. София, 03.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в публично заседание на 21.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **871** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл.145 и сл. от АПК във вр. с чл. 49, ал. 3 от Закона за частната охранителна дейност (ЗЧОД).

Образувано е по жалба на [фирма] срещу Заповед № 3286з -3758 от 30.09.2019г. на Директор, Главен комисар, на ГД „Национална полиция“ с която на осн. чл.41, ал.4 от ЗМВР и чл.49, ал.1, т.1 вр. с чл.47 т.2 б. „а“ от ЗЧОД / в сила от 31.03.2018г / е отнет издадения на жалбоподателя лиценз № 1613/ 26.05.2011г. за извършване дейност по чл.5, ал.1 т.2 /охрана на имуществото на физически или юридически лица/ от ЗЧОД, за територията на цялата страна.

В жалбата се съдържат доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, поради нарушение на материалния и процесуалния закон, същият не съдържа мотиви. Моли да се отмени оспорения акт.

Ответникът – Директор, Главен комисар, на ГД „Национална полиция“ чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли да се отхвърли. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.235 ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК приетите по делото писмени доказателства, и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена е при надлежно упражнено право на

оспорване от лице с правен интерес в законово установения срок и против индивидуален административен акт по см. на чл.49, ал.3 от ЗЧОД, подлежащ на съдебно обжалване и контрол за законосъобразност.

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган – Директор на Главна дирекция „Национална полиция“ по арг. от чл. 40 от ЗЧОД във връзка с чл.49 ал.1 т.1 вр. с чл.47 т.2 б. „а“ от ЗЧОД.

Противно на доводите на жалбоподателя, съдът намира, че при издаването на административния акт е спазена предписаната от закона писмена форма /чл.59 АПК/, като в акта се съдържат фактическите и правни основания за издаването му. Заповедта е мотивирана, включително и чрез препращане в съдържанието ѝ към приложените писма от ТД на НАП. Съгласно Тълкувателно решение (ТР) №16/31.03.1975г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд (ОСГК на ВС) не е необходимо издаването на административния акт да съвпада по време с излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт или да бъдат изложени допълнително, когато с това се постигат целите, които законодателят е преследвал с изискването за мотивиране. Не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат определени като съществени и да мотивират неговата отмяна. Съдът споделя разбирането, че нарушението на процесуалните правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган. Доколкото предназначението на административно-производствените правила е да обезпечи издаването на един законосъобразен по съдържание акт, то до отмяна водят само нарушения, които, ако не бяха допуснати, би могло да се стигне и до друго решение по същество на поставения пред административния орган въпрос.

На жалбоподателя е било надлежно изпратено съобщение за започналото производство по отнемане на лиценза рег. № 328600-3262 от 21.01.2019г, /л.21 и сл. от делото/, върнато от Български пощи, като непотърсено, поради което и на осн. чл.26 ал.1 и ал.2 от АПК във връзка с чл.61 ал.3 от АПК /в приложимата редакция/ съобщението е поставено на Интернет страницата на ГДНП, като му е дадена възможност да представи възражения и допълнителни доказателства и по този начин правото му на защита не е било ограничено. В указания срок няма данни да са представени допълнителни доказателства и възражения. Във връзка с възражението на процесуалния представител на жалбоподателя, че не е уведомен за започналото административно производство, следва да се отбележи, че това само по себе си не представлява съществено процесуално нарушение, водещо до отмяна на заповедта само на това основание, тъй като жалбоподателят е запознат с процесната заповед и е използвал правото си на жалба срещу нея. Тоест, невръчване на съобщение за започване на административното производство не засяга правата на жалбоподателя в степен, че правото му на защита да бъде накърнено, тъй като е реализирал правото си на обжалване на заповедта, не е лишен от възможността да организира защитата си и да представи доказателства в подкрепа на твърденията си. В този смисъл, не е бил лишен от правото на участие в административното производство, няма допуснато съществено процесуално нарушение, което да е ограничило правото му на защита.

По повод уведомление от ТД на НАП на осн. чл.182, ал.2 от ДОПК вх. №

328600-43927 от 10.07.2018г в ГД „Национална полиция“ е извършена проверка за спазване изискванията на ЗЧОД. Изискана е допълнителна информация от ТД на НАП с писмо рег. № 328600-65410 от 13.11.2018г, като в отговор ТД на НАП е изпратил писмо от 27.11.2018г. / л.17 и сл./ с приложена справка в табличен вид видно от която [фирма] има публични задължения по наказателни постановления, по данъчни декларации по ЗКПО, по декларация по ЗДДС, по декларации обр.6- ДОО, УПФ, ЗО. Върху имуществото на [фирма] има наложени обезпечителни мерки, като за събиране на задълженията на 10.05.2017г е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/ 2017г. Изрично в цитираното писмо е посочено, че задълженията не са разсрочени или отсрочени, няма спиране на изпълнението. С последващо писмо от 27.08.2019г ТД на НАП уведомява ГД „НП“ за нови задължения на дружеството по декл. Обр.6-ДОО ЗО, УПФ, дан.декларация по ЗКПО по ЗДДС, ревизионни актове, нак. постановление, няма разсрочване или отсрочване, няма задължения със спрямо изпълнение, няма промяна относно образуваното изпълнително дело. Горното е посочено и като фактическо основание за издаване на оспорения акт.

Разпоредбата на чл.47 т.2 б. „а“ от ЗЧОД сочи юридическите факти, обуславящи основанията за постановяването на конститутивен административен акт с правопрекратяващо действие, а именно има задължения към държавата или към осигурителните фондове за задължително обществено осигуряване, освен ако компетентният орган е допуснал разсрочване или отсрочване на задълженията. Тоест, предвидени са две алтернативни хипотези, като при наличието на една от тях е налице основание за отнемане на издадения лиценз. В съответствие с цитираната правна норма, за да са налице основания за отнемане на лиценза следва да бъдат установени няколко предпоставки, а именно: да има издаден валиден лиценз, притежателят на лиценза да има задължения към държавата или задължения към осигурителни фондове за задължително обществено осигуряване и тези задължения да не са разсрочени или отсрочени. Наличието на релевантен факт, относим към хипотезата на приложимата правна норма, се установява с писмени доказателства на компетентния орган.

По делото не е спорно между страните, а и се установява от представените доказателства, че първата предпоставка е налице - жалбоподателят е бил лицензиран за извършване на частна охранителна дейност по см. чл. 5, ал. 1 т.2 от ЗЧОД.

Спорът е очертан от съществуването на останалите предпоставки, а именно дали дружеството има задължения към държавата, респ. към осигурителни фондове за задължително обществено осигуряване. Както се посочи по-горе, ТД на НАП е изпратил писма с приложени справки в табличен вид, видно от която [фирма] има публични задължения по изпълнителен титул, въз основа на който е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/ 2017г. ТД на НАП удостоверява, че дружеството има публични задължения, както и върху имуществото му има наложени обезпечителни мерки за обезпечаване задълженията по ИД. Дружеството има задължения по наказателни постановления, по данъчни декларации по ЗКПО, по декларации по ЗДДС, по декларации обр.6- ДОО ЗО, УПФ, ревизионни актове. Изрично е посочено, че задълженията не са разсрочени или отсрочени, няма спиране на изпълнението. Доказателства за опровергаване изложеното в писмото от ТД на НАП не са представени от жалбоподателя, чиято е доказателствената тежест.

Безспорно писмата на ТД на НАП представляват официални документи

по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК, и съставляват доказателство за съдържащите се в тях факти. Самият жалбоподател в жалбата си до съда не отрича съществуването на задължения към държавата или към осигурителните фондове за задължително обществено осигуряване. Допуснатите върху имуществото на дружеството обезпечителни мерки- запори безспорно сочи на съществуващи задължения които тези мерки обезпечават. Наличието на обезпечени задължения е достатъчно основание за отнемане лиценза. Единственото изискване е те да не са разсрочени или отсрочени. ТД на НАП изрично в писмата от 27.11.2018г и от 27.08.2019г удостоверява, че няма допуснато разсрочване, отсрочване или спиране изпълнението. В тежест на жалбоподателя, ако твърди противното е да го докаже. Доказателства в тази насока не са ангажирани. При това положение следва да се приеме, наличие на задължения по см. на чл.47 т.2 б. „а“ от ЗЧОД към датата на издаване на оспорения акт, което е основание за осъществен фактически състав на посочената разпоредба. Ирелевантен е конкретния им размер. Законодателят във всеки един момент /като условие за издаване на лиценза и впоследствие/ изисква от лицата, на които е издаден лиценз за охранителна дейност да нямат публични задължения. Предвид спецификите на системата на административното лицензиране, законодателното решение е императивно и при обективизиране на визираната в хипотезата на указаната норма материалноправна предпоставка, административният орган в условията на обвързана компетентност, задължително издава заповед за отнемане на лиценза, като по този начин се прекратява действието на издадения в полза на адресата разрешителен административен акт. В процесният случай не се установява наличието на предвидената от законодателя възможност да не бъде налагана санкцията – отнемане на лиценза, в случай, че е допуснато разсрочване или отсрочване на задължението от компетентния орган. От приложените и приети писмени доказателства по делото е видно, че както и към момента на образуване на административното производство, така и към момента на постановяване на оспорената заповед, няма отсрочване или разсрочване на задълженията на жалбоподателя. Въпреки указаната му доказателствена тежест, жалбоподателят не е ангажирал доказателства за противното и по този начин не е опровергал констатациите на административния орган.

По изложените съображения оспорената заповед е законосъобразна, а обжалването следва да бъде отхвърлено.

Относно разноските: С оглед изхода на спора и направеното от ответната страна искане за присъждане на разноски, на същата се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100 лв., определен съгласно чл. 78, ал.8 от ГПК във връзка с чл.143, ал.4 и чл.144 от АПК вр.с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на [фирма] срещу Заповед № 3286з -3758 от 30.09.2019г. на Директор, Главен комисар, на ГД „Национална полиция“.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на ГД „Национална полиция“ юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.
Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: